

РЕШЕНИЕ

№ 221

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-Г, в закрито заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Янк. Иванова Вранеску

Членове: Пламен Колев

Никола Чомпалов

като разглежда докладваното от Никола Чомпалов Въззивно гражданско дело № 20211100514500 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.435 ал.2, т.7 ГПК. Образувано е по жалба на „С.Г. Г.“ ЕАД, който е длъжник по изпълнението, срещу постановлението за разноси по изп.дело N 20217850400692 на ЧСИ Л.М.. Според жалбоподателя постановлението за разноси е незаконосъобразно, защото върху адвокатското възнаграждение на взыскателя не следва да се начислява такса по т.26 от ТТР към ЗЧСИ. Освен това се сочи, че съдебният изпълнител няма право да начислява ДДС, защото в ЗЧСИ не е предвидена норма, която да предвижда начисляване на ДДС върху нормативно установените такси и разноси. Поддържа се, че дължимият ДДС следва да се счита включен в начислените от съдебния изпълнител такси. Навежда се довод, че няма основание за включване на такси от 72 лв. за връчване на три броя съобщения за прекратяване на делото, както и няма основание за приемане на разноси от 3 лв.- банкова комисионна, 5,91 лв., както и за сумата над 10 лв. по т.5, тъй като съобщенията са връчени по пощата, а не чрез призовкар. Искане се от жалбоподателя да се отмени постановлението за разноси в атакуваната част, както и сметка от 25.10.2021 г. за начислена такса от 48 лв. по т.5 ТТР към ЗЧСИ.

Ответникът по жалбата „Г.С.М.П.“ ЕООД, който има качеството на взыскател в изпълнението, е подал становище, с което оспорва жалбата с довода, че правото да се обжалва размерът на таксите е преклудирано, защото съдебният изпълнител е връчил на длъжника съобщението за образуването на изп.дело, в което е посочен размерът на таксите, но не е подадена жалба, а възражение. Освен това държавната такса за издаване на изпълнителен лист представлява прилежащо вземане към главното, поради което следва да се включи в разноските за изпълнението.

Съдебният изпълнител е изготвил мотиви, в които сочи, че постановлението е

законосъобразно, защото на вискателя следва да се признаят разходите за издаване на изпълнителен лист, а начислените такси по изпълнителното дело са съобразени с размерите по ЗЧСИ. Сочи се, че сумата от 72 лв. не е включена в базата за изчисление на таксата по т.26 ТТР към ЗЧСИ.

Изп.дело N 20217850400692 на ЧСИ Л.М. е образувано по молба на „Г.С.М.П.“ ЕООД въз основа на изп.лист от 21.09.2021 г. на СГС по гр.дело N 8730/21 г., с което „С.Г. Г.“ ЕАД е осъден да заплати сумата от 200 лв.

В поканата за доброволно изпълнение N 4641/14.10.2021 г. е обективизирано постановлението на съдебния изпълнител за разноси в размер на 5 лв. – държавна такса за издаване на изпълнителен лист, 3 лв. – банкова такса, 192,96 лв. – такси по ТТР към ЗЧСИ, от които по т.1 – 24 лв., по т.3 – 6 лв., по т.5 – 24 лв., т.9 – 18 лв., т.5 – 72 лв., т.26 – 48,96 лв.

Длъжникът е подал на 19.10.2021 г. молба, с която е оспорил размера на начислените такси.

С постановление от 25.10.2021 г. съдебният изпълнител е оставил без уважение възражението по молба на длъжника от 19.10.2021 г.

Жалбата е подадена в срок и срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител, който попада в обхвата на чл.435 ал.2 ГПК. Неоснователно е възражението на ответника вискател, че жалбата е просрочена. На 18.10.2021 г. длъжникът е получил поканата за доброволно изпълнение, която обективизира постановлението за разноси и още на 19.10.2021 г. е подадена молба, с която е направено от длъжника възражение досежно размера на таксите. По това възражение съдебният изпълнител се е произнесъл с постановление от 25.10.2021 г., което е връчено на длъжника на 27.10.2021 г., който още същия ден е подал жалбата.

По същество. По довода за недължимост на сумата от 3 лв. – банкови комисионни. Сумата от 3 лв. е заплатена от вискателя в полза на банката, която е превела по сметка на СГС държавната такса за издаване на изпълнителен лист, но платената банкова комисионна за извършване на паричния превод няма характер на внесена по сметка на съда такса, поради което съдът приема, че не се дължи на вискателя. Платената в полза на банката комисионна не попада в обхвата на чл.79 ГПК, поради което не следва да се възлага в тежест на длъжника по изпълнението. В тази част жалбата е основателна.

По отношение на сумата от 5 лв. За издаване на изпълнителен лист вискателят е платил по сметка на СГС държавна такса от 5 лв. с платежно нареждане от 30.09.2021 г. Платената от вискателя такса за издаването на изпълнителен лист попада в обхвата на чл.79 ГПК, поради което следва да се възложи в тежест на длъжника / в този смисъл е **определение N 617/16.12.2013 г. по гр.дело N 6154/13 г. на ВКС/**. В тази част жалбата е неоснователна.

По таксата в размер на 72 лв. Систематичното тълкуване на нормите на чл. 70 ал. 1 и на ал.2 ГПК обуславя извода, че когато таксите по изпълнението не са внесени от вискателя,

те се събират от длъжника, т.е няма значение дали тези такси са платени авансово от вискателя или не са платени. Отговорността на длъжника за разносните за заплащане на дължимите по изпълнението такси обаче възниква, когато изпълнителното действие, за което е начислена таксата, реално е извършено. Този извод на съда се подкрепя от нормата на чл. 79, ал. 1, т. 2 ГПК, която изрично изключва отговорността на длъжника за разноси за изпълнителни действия, които са изоставени от вискателя или са отменени от съда, т.е. такива, които не са извършени или са признати за незаконосъобразно извършени. В този смисъл са и мотивите по **т. 5 от Тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г.** по описа на ОСГТК на ВКС, в която е прието, че отговорността на длъжника за разноси в изпълнителното производство е деликтна, има обективен характер и е ограничена до размера на реално извършените в производството разноси, които са направени във връзка с изпълнението и са били необходими за принудителното реализиране на вземането.

Тъй като от съдебния изпълнител не са извършени действия по изпращане на съобщения за прекратяване на изпълнителното дело и за вдигане на запори, няма основание в тежест на длъжника да се възлагат разноси по т.5 от ТТР към ЗЧСИ в размер на 72 лв.

За пълнота на изложеното следва да се спомене, че уведомяването на страните за прекратяването на производството е служебно задължение на съдебния изпълнител, което няма пряка връзка с поведението на длъжника, нито с извършване на изпълнителен способ, поради което няма основание подобни разноси изобщо да се начисляват, а съответно и да бъдат заплащани от длъжника. Освен това е възможно изпълнението да се прекрати поради перемпция на основание чл.433 ал.1, т.8 ГПК, в който случай е изключено тези разноси да се поемат от длъжника. В тази част жалбата е основателна.

По таксата по т.26 от ТТР към ЗЧСИ. Размерът на задължението по изп.лист възлиза на 200 лв., поради което в този случай пропорционалната такса по т.26 от ТТРЗЧСИ възлиза на 20 лв. Таксата по т.26 ТТРЗЧСИ е „пропорционална“, а според нормата на чл.83 ал.1 ЗЧСИ пропорционалните такси се събират в процент според **материалния интерес**, който се равнява на размера на присъдената с изпълнителния лист сума. Следователно няма основание таксата по т.26 да се изчислява и върху възложените в тежест на длъжника разноси по изпълнението за адвокатско възнаграждение на вискателя.

В т.26 от Тарифата за таксите и разносните към ЗЧСИ е използван изразът "събраната сума", но с оглед нормата на чл.83 ал.1 ЗЧСИ, която е по-висок по степен нормативен акт, съдът на основание чл.15 ал.3 ЗНА намира, че таксата по т.26 от Тарифата следва да се начислява само върху материалния интерес, който се определя от размера на подлежащото на принудително събиране вземане по изпълнителния лист, което в случая възлиза на 200 лв. С прибавяне на ДДС таксата възлиза на 24 лв. В тази част жалбата е основателна, защото определената от съдебния изпълнител такса по т.26 възлиза на 48 лв.

По таксата по т.5 в размер на 24 лв. В т.5 от Тарифата е предвидено, че за изпращане на покана за доброволно изпълнение се дължи такса от 20 лв. /24 лв. с ДДС/. Възражението на жалбоподателя е неоснователно, защото поканата за доброволно изпълнение не е изпратена

по пощата, както се твърди в жалбата, а е връчена чрез призовкар. В тази част жалбата е неоснователна.

По възражението в жалбата, че не следва да се начислява ДДС от ЧСИ. Нормата на чл. 3 ал. 2 ЗДДС предвижда, че дейността на частните съдебни изпълнители се облага с ДДС – в този смисъл е и Решение № 1 на Конституционния съд от 2008 г. В решение на Съда на Европейския съюз по дело C-214 от 2018 г. е прието, че правото на Европейския съюз допуска административна практика на компетентните национални органи като обсъжданата в главното производство, съгласно която ДДС за предоставените от съдебния изпълнител услуги в рамките на изпълнителното производство се смята за включен в събираните от съдебния изпълнител такси. Относимата към дело C-214 от 2018 г. национална правна уредба (§ 11 - 24 от решението по цитираното дело) обаче не съдържа правило, което да съответства на чл. 67, ал. 2 от българския ЗДДС. При това положение е налице съществена разлика с главното спрямо дело C-214 от 2018 г. производство. Според нормата на чл. 67 ал. 2 ЗДДС, когато при договаряне на доставката не е изрично посочено друго, приема се, че ДДС е включен в договорената цена. По аргумент за противното следва да се приеме, че ДДС не се приема за включен в "цената", когато облагаемата услуга не се предоставя вследствие на договор. Частният съдебен изпълнител е физическо лице, на което държавата при определени условия и по надлежния ред е отстъпила упражняването на властнически правомощия. Отношенията между частния съдебен изпълнител, от една страна, и страните в изпълнителното производство, от друга страна, не са договорни. Нито вискателят, нито длъжникът сключва договор с частния съдебен изпълнител. Следователно и съобразно гореизложения аргумент за противното от българското законодателство трябва да се приеме, че ДДС не е включен в таксите, начислявани от частния съдебен изпълнител по ТТРЗЧСИ. В тази част жалбата е неоснователна.

Със сметка N 0000012286 от 25.10.2021 г. е начислена такса от 48 лв. по т.5 ТТРЗЧСИ, която се дължи за връчването на вискателя на препис от възражението на длъжника по молба от 19.10.2021 г. – 20 лв. /24 лв. с ДДС/, както и за връчване на длъжника на препис от обжалваното постановление от 25.10.2021 г. – 20 лв. /24 лв. с ДДС/. В тази част жалбата е неоснователна.

С оглед на изложеното съдът намира, че обжалваното постановление на съдебния изпълнител следва да се отмени в частта, с която в тежест на длъжника са възложени разноски от 3 лв. – банкови комисионни, такса по т.5 в размер на 72 лв., такса по т.26 за сумата над 24 лв., а в останалата част жалбата следва да се остави без уважение. В настоящето производство „по разноски в изпълнението“ не се дължат разноски.

Мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ постановлението за разноси от 25.10.2021 г. по изп.дело N 20217850400692 на ЧСИ Л.М. в частта, с която е оставено без уважение възражението на длъжника „С.Г. Г.“ ЕАД срещу възлагането в негова тежест на разноси от 3 лв. – банкови комисионни, такса по т.5 ТТРЗЧСИ в размер на 72 лв. и такса по т.26 ТТРЗЧСИ за сумата над 24 лв. и вместо това постановява:

ОТМЕНЯ постановлението за разноси по изп.дело N 20217850400692 на ЧСИ Л.М., обективизирано в поканата за доброволно изпълнение N 4641/14.10.2021 г., в частта, с която в тежест на длъжника „С.Г. Г.“ ЕАД са възложени разноси от 3 лв. – банкови такси, за такса по т.5 ТТРЗЧСИ в размер на 72 лв. и такса по т.26 ТТРЗЧСИ за сумата **над** 24 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на „С.Г. Г.“ ЕАД в останалата част.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____